

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 940/2021
02.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранимир Илић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство финансија – Пореска управа, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3021/20 од 26.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3021/20 од 26.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3112/2018 од 22.06.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилу на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 29.06.2011. године до 30.09.2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиле уплати доприносе за обавезно социјално осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање и Националној служби на износе досуђене ставом другим изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилу на име трошкова поступка исплати износ од 292.816,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3021/20 од 26.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што је поред досуђеног износа од 292.816,00 динара досуђен још износ од 73.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, те је обавезана тужена да тужилу накнади трошкове поступка у укупном износу од 366.316,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 21.680,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев

тужиље за накнаду трошкова одговора на жалбу. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији посебно указује, није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код тужене и решењем тужене од 10.03.2010. године била је распоређена на радно место ... канцеларијске контроле у звање ... са утврђеним коефицијентом за обрачун плате од 3,36. Закључком тужене од 02.12.2011. године покренут је дисциплински поступак против тужиље због основане сумње да је извршила тежу повреду радне дужности из радних односа у продуженом трајању „неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеног“, односно неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање радних и других обавеза. Решењем тужене од 02.09.2011. године утврђено је да је тужиља привремено удаљена са рада почев од 29.06.2011. године до окончања кривичног поступка, а решењем тужене од 26.03.2012. године оглашена је кривом због тога што је извршила тежу повреду дужности из радних односа у продуженом трајању и изречена јој је дисциплинска мера престанак радног односа. На то решење тужиља је изјавила жалбу која је одбијена решењем жалбене комисије Владе Републике Србије од 11.06.2012. године.

Правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду К 6304/11 од 18.11.2016. године тужиља је ослобођена кривичне одговорности

Решењем тужене од 27.04.2018. године, а након одлука Управног суда У 9668/12 и У 18277/15 којима су уважене тужбе тужиље и поништавана решења жалбене комисије, обустављен је дисциплински поступак против тужиље, због наступања застарелости. Тужиља је туженој поднела захтев за враћање на рад 31.05.2018. године, а решењем тужене од 06.06.2018. године одбачен је захтев тужене за враћање на рад, накнаду зараде, припадајућих пореза и доприноса као недопуштен.

Тужиља се, према уверењу Националне службе за запошљавање налази на евиденцији службе као незапослено лице почев од 19.07.2012. године и не остварује право на новчану накнаду. Из обрачуна зараде за период од 29.06.2011. године до 31.03.2019. године, утврђена је висина зараде тужиље у појединачним месечним износима које би остварила да је у утуженом периоду била у радном односу као ...

Тужила се пријавила Националној служби за запошљавање након добијања решења о отказу и јављала се две године до 09.10.2018. године, па како је тужени одбијао да је врати на рад, тужила је отворила канцеларију за пружање консултација из области пореског права, у којој остварује зараду према решењу надлежне пореске управе Земун.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиле применом члана 191. став 1, 2. и 3. Закона о раду, налазећи да је одлуком тужене дисциплински поступак против тужиле обустављен услед застарелости, да је тужила због учињених радњи због којих је вођен дисциплински поступак против ње, као и кривични поступак, правноснажно ослобођена кривичне одговорности, те да је отпао правни основ да тужилци престане радни однос код туженог. Из тих разлога сматрају да је основан и њен захтев за враћање на рад, као и захтев за накнаду штете. Како је тужила незаконито спречена да ради и оствари зараду у периоду од 29.06.2011. године до 17.05.2018. године сходно члану 191. Закона о раду има право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања, које јој као запосленој припадају по закону, општем акту и уговору о раду, чију је висину првостепени суд утврдио из обрачунских листи туженог.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев тужиле, без обзира што је дисциплински поступак против ње обустављен због застарелости. Наиме, тужила је благовремено поднела тужбу за враћање на рад, јер је дисциплински поступак обустављен 27.04.2018. године, а тужба је поднета 08.06.2018. године сходно члану 195. став 2. Закона о раду, дакле у року од 60 дана. Такође, тужени није доказао да је тужила учинила повреду радне обавезе, јер је правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду К 6304/11 од 18.11.2016. године ослобођена кривичне одговорности.

Правилно су нижестепени судови оценили да је пресудама Управног суда наведено да оспорена решења жалбене комисије нису садржала разлоге који су били одлучни за оцену доказа и нису цењени наводи жалбе тужиле чија оцена је од утицаја на законитост донетих решења, те да је нејасно из којих разлога је тужила оглашена одговорном, јер ни првостепени, ни другостепени орган нису ценили наводе да решење о повраћају ПДВ доноси надређени тужиле.

Одредбом члана 191. ст. 1, 2. и 3. Закона о раду прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад, ако запослени то захтева. Поред враћања на рад, послодавац је дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, а накнада штете се умањује за износ прихода који је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа.

У конкретном случају, дисциплински поступак против тужиле је обустављен због застарелости, кривични поступак је правноснажно окончан и тужила је ослобођена кривичне одговорности, па су правилно нижестепени судови нашли да

тужени није доказао да је тужила учинила повреду радне обавезе, те је отпао правни основ да тужили престане радни однос код туженог.

Како је тужили радни однос престао без правног основа, правилан је и захтев тужиле за враћање на рад и накнаду штете у виду изгубљене зараде за период од 29.06.2011. године до 17.05.2018. године, уз правилно утврђену висину зараде коју би тужила остварила да је у утуженом периоду обављала рад код тужене. Из наведених разлога је тужбени захтев тужиле основан.

Ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку Врховног суда Србије, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, те како се наводима ревизије не утиче на правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци, налазећи да је правилно другостепени суд применио материјално право у конкретном случају.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић